

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, neveltséges olesó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Temetések.

Legyen az embernek jó kedve midőn ilyen idők járnak; melyekben Török Jánosnak van jó kedve; — legyen másnak jó kedve; midőn fogynak a praenumeransok — legyen a szerkesztőnek kedve — és midőn folyvást holt-híreket vesz — legyen az embernek kedve!

Ismét egy kor és iskola társam halt meg! Nem szeretem hogy oly nagyon szaporodik az én elhalt kor- és iskola társaim száma! Ezen szám mutatja hogy haladnak az évek; s ma holnap elpatkol az ember, vagy elhagyják kortársai, szerettei — s akkor egyedül marad, idegen e földön.

Tehát kiküzdött, kiszenvedett szegény Kővér Lajos az irodalomban „malőrös” ember, mint magáról szokta mondani; nincs többé a férfiasan szép, erőteljes testalkatu, a becsületes lelkű, szelid modorú, nagyon is érző Kővér Lajos; — kivel ép azon időben közeledtünk egymáshoz a kölesönös becsülés utain midőn politikai utaink legtávolabb mentek egymástól... az az ostoba politika, mely elválasztja az embereket éltőkben, megkezdí azt mit befejez a halál, s mely neki is csak izgalmat, surlódást, s kelleltségeket nyújtott.

Különös hogy ily gyászhir szivlágnyító hatása alatt — kedvtelenül turkálva könyveim közt, (levén ez idő szerint időm sok, néha megnézegetem könyveim kötését nem eszi e a moly?) — kezembe akad egy más halott, Lisznyay Kálmán „Szavaltati könyve”, s szemembe akadnak első lapjára saját kezével irt következő sorai:

„K... Aurel kedves barátomnak édes jó emlékezet költészetével, — a szabadság reményének boldogboldogtalan sejtelmével, és régi barátság és szeretetben érett szívvvel emlékül.” Pest 1861 sept. L. K.

Minden sor, minden szó, versben prózában — mindig jellemző őt! Mint e néhány szóban úgy ő mindenben — egészen ő volt, azon eredeti egyéniség, azon érzésben és képben mint szóékben túl a radó, ugyanazon vérmes öröké ifju — félhalott...

Valóban régi barátság és szeretet! 1841-ben ismerkedtünk meg, s lettünk barátokká mint serdülő ifjak; én akkor a latin classicusokat faló; ő a magyar musával nem siker nélkül tetszelgő, mind ketten rajongó boldog oktalanok!

Ki Lisznyay utolsó éveiben ismeré, igaz hogy még mindig egy mód felett mozgékony szivű, meleg keblű, olvadó kedélyű de végre megtört szánandó férfit látott maga előtt, — s nincs képzelete arról, mily elvárászlón kedves, szivhódító ifju volt az 22 évvel ezelőtt.

Igaz, hogy Lisznyay mint költő, ereje belértéke jelentősége messze hátramaradt Petőfi mögött, — de nemesebb átmegát költőibb egyéniség nálánál nem volt még költő; de mint mondám annak 22 éve! —

Szép délceleg, mozgékony, kissé alacsony de jólött testalkatu volt, szabályos finom arczeval, villám szemekkel; göndör hajjal; zengzetes érzéses hanggal; öltözete akkor is

magyar gomb-borította pitlykés volt, mely igen jól állott neki. Hévmérséke mindig magasabb volt a rendes emberinél; lelkesedése a hazáért, nemzetért imádat-szerű; de lelkesedése minden szépért nagyért mindig fönn röpkedő; phantasiája soha nem pihenő; szóval ő nem csak íróasztalnál, hanem költő volt az életben, s annak minden viszonyaiban.

Gyönyörű öncsalás, — csak árnyoldala ne lennének! Kálmán nem született kereskedőnek, s minden a mi reál név alatt értendő, neki megfoghatatlan volt. Kétségtelen, ha ősi vagyonát örökölte volna is atya után, ki azonban magyar nemes módjára gondoskodott arról hogy ne örökölje — akkor sem leendett ő gazda mert ez realis valami, — tehát olyasmi mit Kálmántól nem lehetett követelni; mert hisz az ember nem bujhatik ki bőréből, hogy mást embert dugjon bele. De ez nem egyedül magyarázza meg az ő későbbi gyászos sorsát...

Kálmán ifjusága azon epochába esett, melyen a mi irodalmunk is átment, s melyet a német irodalomban „Sturm und Drangperiodének” neveznek.

Ez t. i. a vadgeniek korszaka; midőn a genie anynyit jelent, mint lump; a költő anynyit mint korhely; — becsületes és solid ifju — philister; a részegség nem élv, hanem di-csőség is; a józanság szégyen. Az élet nem ér semmit; tivornya az éj föladata; a nappalé álm, vagy pénzhajhászat, hogy legyen mivel mulatni éjjel. Bor-mámor, mindenféle mámor

Vive l'orgie!
 J'aime les folles nuits
 Et le chant et le bruit!
 Du vin dans tous les verres
 D'amour dans tous les coeurs!
 Vive l'orgie! *)

Gyönyörű idő volt! De jaj annak, kit varázsa egészen elbűvölt. Játszva szokik az ifju az önmaga elleni bűnökhez, miket később keserűn megsirat, de már leszokni nem képes.

Az évekkkel meg kell jönni a nemesis prózai művének. Az anyagi súlyedés vissza hat a lélekre. Az ember lassankint árnya lesz önmagának, testileg mint szellemileg, sőt elsatnyul mielőtt kifejlét, lehull mielőtt megérett volna! . . . Szomorú de tanulságos példa ifjainknak!

Csaknem egy időben ifjukori barátommal halt meg egy tisztos öreg barátom: Hartleben Konrád Adolf!

Képzeltet e nagyobb ellentét, mint az alig negyven éves író, s a 86 éves könyvtáros között? Ott a hamisan fölfogott genialitás; itt a kereskedői soliditás; ott a könyvelői szelvényesség, anyagi hajótörés, testi betegség, kora halál; itt józan számítás, anyagi gyarapodás, tisztos öregség, hosszú élet.

Ha az öregség szépek mondható, Hartleben eszményien szép öreg ember volt. Magas termete, szabályos arcvonásai, miknek összes kifejezése szellemet árult el, hó fehér haja gondos öltözet, mivel módora, ilyen volt Hartleben öreg korában; francia marquisnak vélted volna az ancien régiméből, oly finom és méltóságos.

Terjedelmes kiadói üzletét halálaig maga vezeté; egész nap íróasztalánál volt lelhető; nyáron néhány hetet földönben, a nagy ünnepeket ha lehetett Pesten családijában, a téli estéket színházban, s baráti körben mulató helyeken tölté.

Még alig 3—4 évvel halála előtt gyakran töltök együtt az estét Bécsben, hírneves írók társaságában; s a nyájas s szellemes öreg ur derült élénk részt vett a társalgásban míg hallása nem gyengült; sokszor lön éjjel a pezsgőnél, és ő volt ki még lelkesített egy pohár punchra; ilyenkor éjjelutáni két óra lön a café Dauban, és a 82 éves öreg ur mulatott, s ifjabbnak képzelé magát az ifjabbak között; nem is engedé magát haza kísértetni, vagy felső öltönyét felhuzni segíteni, vagy a lépcsőn lekisértetni. Ez volt gyengéje s büszkesége.

Hartleben üzletében a legszigorubb értelemben becsületes, — magánéletében jószívű és kedélyes volt, s — dicséretesen különbözve sok idegentől, ki itt letelepül — valódi polgára lett a hazának; legmelegebb rokonszenvvel viseltetett nemzetünk iránt, s mindig sajnálta, hogy nyelvét nem bírta megtanulni.

Magyar irodalmi vállalataival, mint maga néha emlegeté — nem volt szerencsése, de azért újra meg újra vállalkozott, s áldozott.

De hagyjuk nyugodni a holtakat, veszekedjünk tovább az élőkkel.

K á k a y A.

*) Éljen a tivornya! a bohó éjszakák, dal és a zaj. Szerellem a szívekben, bor az üvegekben, éljen a tivornya.

Lóversenyek.

Beáll ismét a lóversenyek időszaka. A ló versenyez és ló marad; az ember is versenyez és — a legtöbb esetben lóvá lesz. Azon a nagy gyepen, melyet oly rég egyengetnek s melyet Európának hívnak, hány ezer meg ezer versenyző törte már ki a nyakát, de azért mégis futnak s futni is fognak, míg csak az a sok sárga és fehér csengő pengő sarkantyukarika baloldalukat csiklandozza.

Vannak azután itt is minden féle díjak...

A múlt évi versenyek eredménye a következő volt:

Italian, telivér esődör az egyesületi díjért a m. évben nem futott, miután már több futása eredmény nélkül maradt. É futásaiban öt egy vén francia paripa M. Louis győzte le, mely szeszélyes ugrásaival Italiant, valahányszor a nyerponthoz közeledett, a gyepről mindig leszorította. M. Louis egyáltalán nevezetes versenyző, csak, hogy míg azelőtt a néző közönség az ő szép diadalait mindig élénk tapssal szokta fogadni, most, mióta szeszélyes szokásaival s bakugrásaival sokszor mások legszebb győzelmét meg-husítja, már sehonnét „éljen“-ek nem hallatszanak. Van azonban — mint ügyes idomárok állítják — egy kanca, mely ő ellene nemökára gyepre fog lépni, ez: Deficit, apja Tyranism, anyja Laguerre s még a szeszélyes vén sárgánál is szívósabb természetű.

Tyranism azelőtt a legtöbb gyepen megfordult, a versenyzőket rendre legyőzte, de végre is mindig saját tulajdonosát vetette le.

Lady Polka a tavali versenyeken nagyon sokat szenvedett. A mint az első forduléhoz ért, mindannyiszor leverte őt Nordstern; ama bárdolatlan, vad ázsiai esődör, mely az európai gyepen már oly irgalmatlan nyerevényeket vívott ki. Az idén azonban a kanca már párszor kitett magáért, úgy hogy ellenfele sokszor a gyepről lemaradván, még a tilosba is átszökött.

Englishman most is, úgy mint mindig, nagyon sokat nyertett és rugdalódott, de semmit sem tett.

Miss Austria és Lady Constitution igen érdekes indulást tettek; az első fordulónál az utóbbi az előbbi meszsze elhagyta, később azonban Lady Constitution elhárítatlan akadályokba bukkanván, mire a bírópáholy elé érkeztek, a futás, mint ezelőtt is, holt versenyyel végződött.

Az akadályversenyben futottak: Crédit de Hongrie, Chemin de fer de Transylv még néhány, mely versenyről egyébiránt még bizonyosat nem jelenthetünk.

Új nevezések: Európai díj; tét egy császári korona, bánat Helena szigete. Nevezve vannak: Mr. Louis és Lady Deficit. Fuss vagy fizess.

Haza fi díj: tét igen kevés, bánat igen sok. Nevezve vannak Lady „Donau“, Hungar. an és Lady Constitution.

Vigaszverseny: erre ismét valamennyi versenyző jelentette magát, de mégis igen valószínű, hogy megint holt marad a verseny.

Vándorló ivadékverseny az 1860. évi őszi versenyek óta elmaradt.

Az akadályversenyre ismét különféle lovar és egyéb egyetek s társulatok jelentkeztek.

Eladó verseny: erre az idén igen nagy concurrentia mutatkozik; és pedig nevezve vannak: Tyranism, Lady Polka, Blak Grec, Miss Montenegro, Serbinka, Romania s még a stambuli idomítói stállónak úgy látszik több tagja.

Az ostordíjra még eddig nevezések nem érkeztek, de az nem is a mi gyepünkre tartozik s nyertesét majd annak idejében valamelyik bécsi lapban fogjuk üdvözölni.

Ugrató verseny: pár év előtt s még tavál is fordult elő némely gyepen, de a jövő évre még nevezések nem történtek; egyébiránt: homo proponit, Deus disponit

Csitt.*)

Mi ujság a nagy világban.

Pang az üzlet, — az ezüstnek Alább szállott agioja,
 De az ezüst olyan ritka:
 Mintha le sem szállott volna.
 Görögország nem fogott még Királyt a megürült trónra;
 Más országba ezóta már Akárhány kikerült volna.

Az őszi vetések szépek, —
 Noha rá nagy szárazság jár; —
 A tavaszi? hogy kikeljen
 Egy kis langyos esőre vár!
 De nem esik, — habár kéri,
 Egyik ugymint más napon át,
 Hasztalan foly a lengyelvér,
 Nem oltja a földnek szomját.

Az igazság aszszonyának
 Le esett a szem-kötője;
 Ámorka, divatbábjának,
 Krinolint szabott belőle.
 Mértéke is arra billen —
 Merre az aranyér huzza,
 Kozákreform, — Amnestia
 Lengyel népet zúzza nyúzta.

A szemérem tánczosnő lett
 Mióta a nemzetiség
 Színházában egy kankán már
 Uni-solo nem is elég.
 Haza fisa g ből tehát most
 Ös-Budán két kankán járja
 Lengyel honban pedig medvét
 Tanitnak a kozáktánczra.

Lengyelhonban nem is legény,
 A ki csatába nem mehet;
 Pesten boldogtalan iró
 (зривизъ пезуев у ривизъ)
 Elvette a szabad jegyet.
 Nem is fertály mágnás kinek
 Nincsen ma már bugyogója . . .
 Nem is kóser ha a Zrínyi
 Le nem kéredzett már róla.

Hogy pedig tulajdonképen
 Mit csinálunk mi magyarok?
 Entschuldigen meine Herren!
 E kérdésre elhalgatok.

Kakuk Miska.

Oda az országnak!

Tavaszi kiütnek a fák levelei, és hullnak le — a lapok.

Az Ország meghalt! Azaz hogy csak tetszhalott, mert kiadója csak „felfüggeszté“: tehát megint levághatja a kötélről mint a félig akasztottat, s felébresztheti.

Utolsó számában a lapkiadója és szerkesztője is hozott — vezérezkiket.

Pompéry ur cikke így kezdődik:

*) A másiktól lesz-e valami, még nem tudjuk, de a folytatást köszönettel vesszük minden esetben. Szerk.

„Kényszerítve érzem magamat az „Országkiadását felfüggeszteni.“

Ily súlyos sententia után fölösleges volt minden további szó.

Az Országkiadója kárpótolja előfizetőit; t. i. ki a Pesti Naplót, ki a Hont kapja; mindenik azt a mire nem praenumerált; tehát a mi nem kell neki; Ez már malitia.

Helyesebb leendett mindeniknek azon lapot melyet amúgy is tart, tehát jele hogy szeret, duplán megküldeni!

Napi hírek és események.

Vegyük fel egyszer az újdondászok rovatának czímét és formáját. Hogy nem lesz benne sem „hir“ sem „esemény“ arról előre is jót mernék állani; ha pedig olyan unalmas tudnék lenni, mint ők, akkor plane elértem volna czélotomat.

„De ne gorombáskodjunk, Mihály! hanem a dologra.“

No hát jól van.

*** Vas Gereben barátunk a „Szin-házi Látesőben“ világnak eresztett vontesövű kis novellájában kinyilatkoztatja, hogy igaza volt egykori professorának, mikor megjövendölte neki, hogy belőle nem lesz semmi! — Valami bolond viszhang azt kiált-hatná erre vissza: dehogyan nem lett! dehogyan nem lett! (Hanem olyan a szerény ember!)

© Ugyanazon „Szin-házi Kukucs“-ban ilyen nyelvezetet olvasunk (6. szám): „Coulqui kisasszony mindazon eszközökkel rendelkezik, melyek egy tánczosnő mutatványainak a művészet kenetét kölesöznözik.“ — Mutatványoknak! és kenetét!! és kölesöznöznök!!! — Az efféle kenetteljes kölesöznözéstől csakugyan fálnak mehetne a jóra való böszörményi ember.

Továbbá ugyanott: „A legmeglepőbb tánczejtéseket is nagy bravourral, könnyüdséggel és kecsesél viszi ki.“ Szépen lehetne pingálni, hogy viszi ki azokat a lejtéseket bravourral, könnyüdséggel és kecsesél!

Hát ez hogy tetszik: „Gizellája egész drámai életteltjes kinyomattal bír.“ — Ez már, salva venia, csunya dolog. Az illet legfeljebb a doktornak szokás elmondani, ha kérdezi.

Uraim ott a Láteső tövében! hogyha — a mint a reménység biztat — az efféle magyar beszédet tovább is folytatják, bátrak leszünk azt az érdemes szerkesztő legszeretreméltőbb szerepeinek nevére C a m o u f f l e t avagy Ducroquet Fórián-stylnek elkeresztelni.

†† Furesán is vagyunk azzal a magyar nyelvvel! Mig egy felől azt tapasztaljuk, hogy p. o. a legényegyletek, a biztosító társulat, takarékpénztárak, a magyar gazdasszonyok, a borbélyműhelyek, a photographok, a duna-vizhordók, a vácuutezcai boltossegédek, város-hajduk, az adóhivatalok stb. már elég folyékonyan és tisztán beszélnek nyelvünket: azalatt kitartó makaességban három hely tündöklök, a hol még mindig nem tudnak magyarul, u. m. az akademia, az egyetem és a nemzeti szinpad. (Hát a napilapok fordítói és a „Kritikai Lapok“!)

† Mindig szombaton reggel kapom a Handabandát. A kihordóné kopogtat s leteszi az asztalomra. Valahányszor kezembe veszem, felsohajtok: No lesz itt megint vastag étel! Hanem a ki túlélt az adóexekuciót és megtudja szivni a trafik-dohányt, az már minden eventualitásra készen van. Így megvigasztalódva aztán neki keseredem a Handabandának is. (Szerkesztő! ki ne törülje ezt az „eseményt“; hadd lássuk, megbíri-e maga is egy kis igazmondást?)

— G. S. ügyvéd felszólítja a lapokban a boldogult magyar kereskedelmi társaság tag-

jait utoljára, hogy illetőségeiket jul. 1-ig tőle átvegyék, különben apénzt a bírósághoz az iratokat pedig a nemz. Muzeumnak adja át. — A nemz. Muzeum köszöni ezen róla való gondoskodást, de inkább szeretné megfordítva látni a dolgot. Irata vagy is van neki elég, hanem az a kerítés még mindig rongyos, s egy pár vasrács aztán még is kitel-nék a m. kereskedelmi társaság romjaiból.

⊙ Az uralkodó rejtett-szó-fanatizmushoz hadd járuljunk mi is egy becses irodalomtörténeti adalékkal. Ime a legujabb rejtetszó Csokonai Vitéz Mihály vagy talán még Bocskay idejéből Debreczenből:

Két kereke vagyon,
Civis benne vagyon,
Egy ló huzza nagyon,
Ménkö üsse agyon... Mi a?

Nines ellenünkre, ha derék Nefeletts kollegánk átveszi tőlünk e nemes terméket, s szokása szerint a tetejébe írja: „Turandot kosarából.“ (Főkép ha Turandot alatt azután talyigást ért.)

⊙ Sietünk tudatni mi is t. olvasóinkkal, hogy a M. Sajtó nagy miveltségű és kellemős újdondásza, D u r a z z ó i K i s K á r o l y, nehány hónapra (mások szerint fájdalom, csak nehány napra) elhagyta a fővárost, s eredeti hazájába Nizzába utazott, a hova, mint tudjuk, csak akkor szokott átszellemülni, midőn itthon veszély környékezi. El vagyunk rá készülve, hogy visszajötte után egy fél eszten-deig ismét jól tart bennünket Nizzával, Nizza levegőjével, tengerével, hercegeivel, színész-nőivel, énekeseivel, vargainasaival s mindezek közibe szelleműs észrevételekkel a hazai polgárosodás képviselőire való nézvest. Boldog viszonzlátásig, Nizza szép gyermeke!

Ezek után pedig maradok

Mihály.*

Bolond hasonlatosságok.

A cigány, ki a menkőtől fél, boglyába dugja a fejét. A magyar ember pedig behunyja szemét, nehogy más színben lássa a világot, mint a mely neki tetszik.

Miért nem lehet jó énekes a szamár?

Mer nagyon magasan kezd.

Igy tön némely szónokunk is, egynémely új lap-társunk is; oly magasan kezdék, hogy nem bírják tovább.

A pécsi professorok 1863-ban aprehendálják, hogy valaki 200 évvel ezelőtt azt mon-dá: azok az ostoba pécsi professorok.

Ez ép oly tulságos érzékenység mintha, midőn valaki azt mondja, hogy azok a magyar írók valódi cigány-nemzetség, ezt a Handabanda aprehendálná!

*) Ejnye Mihály! de haragszik maga arra az akademia-ra; többszöri stichlirozásaiából legalább azt kell hinnem. Pedig szegény akademia nem bánt az senkit. A hova teszük ott van, mint a gombóc oda ragad a hova dobjuk. — Egyébiránt is ily rohamlázás nemzetnek illő hogy valamely testülete a stabilismus és fontolva haladás öre legyen, — mely Cától göggel megvesse a világ folyását, s az maradjon — a mi. Ilyen a mi akademiaánk. Így például tisztelt barátom Frankenburg Adolf úr az akademia-tól még mai napság következő czim alatt kapja annak halhatatlan munkáit:

„T. Fr. A. ur a cs. k. közigazsági ministe-riumban fogalmazó concipistának, s akad. lev. tagnak.“ Már hiszen ha az academia törvényességi scrupulositásának megbocsátjuk is, hogy nem akarja elismerni, hogy már három év óta létez magyar kanczellária, s ott Fr. A. udv. titkár. — de azt már a tudós akademia-tól még is szabad kérdenünk hogy miként, miért és minél fogva fogalmazó concipista? mért nem concipiens-fogalmazó? vagy fogalomconceptust concipialó fogalmazó — ? ez utóbbi tán legjobban illenék a tudós akademia szabatos-ságához? Handabanda.

Sokan vannak

Sokan vannak azon nagyok
Rámennek vagy féltuczatra,
A kik nyakra-főre irtak
Röpiratot kötetszámra.

Ezek közül, első helyen

Aristidest emlitem fel,

A ki különbféle módon

Önbiró-úl is lépett fel.

Yes Alfons kritik us.

Heti vásári tudosítások.

Pest. April 11-ikén. A hét eleje óta szép és derült az idő, a hőmérő 15 foknyi meleget mutat. — A Duna ma 6' 5" 0 fölött.

Utolsó jelentésünk óta kevés vezér ezik jelent meg, — „Pesti Napló“ — „Vezér“ — „Független“ — vontató hajók jól megrakodva érkeztek ugyan, de a mostani tüzetpangás mellett — rakodmányaik vevőre nem találtak. — „Hon“-nunkban üzletpangás. — a „Jövő“ propeller a Rákoson rakodmányával elcsúlyedt. Az „Ország“ híres gálya ugy látszik, a selejtes víz miatt valahol főmaktadt, legalább sem hire sem hama pedig nagy volt füstje mikor megindult.

A „pattogatott kukoricza“-nak is nagyon lement az ára. —

A Tothok turót nagy mennyiségben hoztak hetivásárunkra, de miután a bűjt elmult nem igen találtak vevőre, — csak a turótakaró papíron adtak túl,

A Keményitő, s az újdonságok, különösen az Angol királyuéról legke-resettebb cikkek közé tartoznak.

Arany 3. Eötvös ezüst 13.

U. i. A „Pesti Hirnök“ és „Idők Tanuja“ Esztergomnál üresen kikötöttek; a Hirnök megrakodtan jött vissza.

U. J. Táviratilag értesülünk hogy az Ország gálya emberestül elveszett. Értékes áruit már rég kirakta.

Yes Alfons kofa.

A d o m a.

Találkozik D. F. ismerősével.

„Hogy vagy?“ kérdi ettől.

„Roszul. Egy idő óta ismét siketülök.“

„És fáj a füled?“

„Nem!“

„No különben azt gondoltam volna u. m. D. hogy — n ő.“ —

Ok és okozat.

Deák Ferencz több hazai lövészegetlet által tiszteletbeli lövésznok választatot meg; — mint maga tulszerényen mondá — alkalmasint azért, hogy bakokot ne lőjjön.

Miután sok kiváló politikus hazai ügyeink eldölését a német kérdés megoldásától függeszti föl, érdekes ismerni azon fegyvereket, melyekkel eddig a „német egy-ség“ ügye vivotott.

„In hoc signo vinces.“

Nyilt posta.

Kuttner Izidor urnak Boros Jenő 1/4 évi előfizetésünk 1 fr, 50 kr, beküldetett 1 frt. 25 — tehát jár még nekünk 25 kr.

Yes Alfonsnak: a lapokat elküldtük.

Nanasi és Netti

a nagyságosasszony salonját tisztogatva.

Nanasi: Mit sírsz édesem? tán valami bajba estél?“

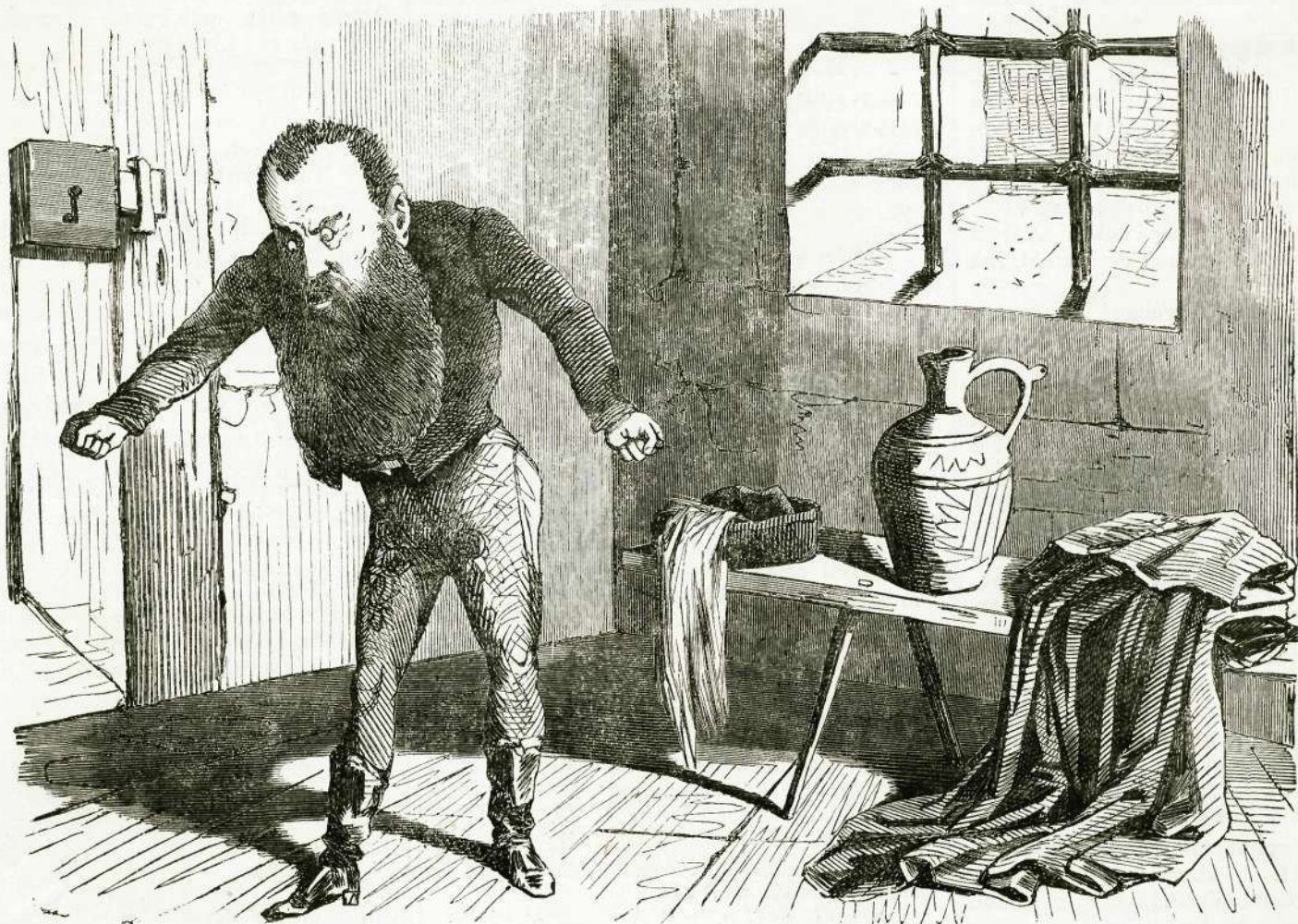
Netti: „Oh én szerencsétlen!“

Nanasi: „De hát csakugyan!“

Netti sirva: Képzeld csak — ő — tudod ő — megcsalt
a csúf — mert ő nem gróf, hanem csak újságíró!

Nanasi: Tudom! 1863-ban! Nem lehet annak pénze! már ez baj!“

Bizakody az adósok börtönében.

Mindig mondtam hogy jön a reakció! E hol ni! az oktrojált adósok-börtönébe zártak. Már ha oktroába kellett harapni — tán még is jobb lett volna az october 20-ki . . . Mi lesz még a hazából, ha így bánnak velünk. És az az akasztófa Börzenmayer! Hanem hiszen megállj! csak jöjjön el az alkotmányos „aera“ majd ki kapsz te azért hogy ily alkotmány-ellenes — törvénytelen — eszközöket használtál egy törvényes érzelmű hazafi ellen. . . .